

DRON NAD PEVNOSTÍ

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Těsně před prázdninami si Lukášův dědeček pořídil dron. Vynikající fotograf vysvětluje vnukovi, že jeho „PATRIOT ANAFI“ má výbornou 4 K HDR kameru. Čtyři virtuálně vynesou přístroj do vzduchu a já budu fotit a filmovat přírodu tak, jak ji vidí ptáci.“

Lukáš má hned nápad. „Pustíme dron nad dům naší učitelky a uděláme fotky, co naše úča dělá o prázdninách.“

Dědeček se hned rozčílil. „Tak na to zapomeň! Bylo by to hnusné lézt druhým do soukromí a ani se to nesmí. Budu fotit jenom ve volné přírodě.“

Lukáš se od dědečka o prázdninách ani nehnul. Kolik to bylo výprav, nádherných fotografií či videí!

Někdy s nimi chodil Lukášův spolužák Miky, který jednoho rána v posledním prázdninovém týdnu přiběhl ke kamarádovi a celý udýchaný zvěstoval: „Ten boháč se svým Audi dneska nevyjel. Babička říkala, že se mu muselo něco stát.“

Onen boháč se jmenuje pan Vrána. Postavil si krásný dům na pozemku, kde se dříve

Ilustrace: Jiří Vančura

sáňkovalo, a obehnal ho vysokým plotem jako nějakými hradbami. Miky bydlí skoro naproti a jeho babičce nic neunikne.“

„Podíváme se k němu z dronu,“ navrhuje hned Lukáš.

„Tisíckrát jsem ti říkal, že v zástavbě se dron používat nesmí, jsou na to zákony.“

„Ale co když ho tam někdo zabil kvůli jeho milionům,“ namítá Lukáš a Miky přikyvuje, že babička si myslí totéž.

Dědeček nakonec ustupuje. „Když jde o život, tak se tam podívám. Ale jestli to bude planý poplach a Vrána nás nahlásí policajtům, tak bude zle.“

Brzy dědeček dron startuje a posílá jej nad boháčovu pevnost. Říká klukům nahlas, co kamerou vidí: „Je tam otevřené auto a ruka čouhá z dveří ven. Ano, je to Vrána a nehybe se.“

Záhy posílá dědeček video na policii, která brzy přijíždí s hasiči, násilím vnikají muži dovnitř a bezvládného člověka odváží sanitka do nemocnice.

Pan Vrána se po dlouhé nemoci uzdravil. A jako člověk se přitom změnil: teď už si nemyslí, že je nadčlověk, ale jeden z lidí, který druhé lidi potřebuje.

Nadávký sprostého starce

otec Štěpán Smolen

Mladý bratr Lorenzo věděl, že by se měl pomodlit další žalm. Místo toho bloumal vnitřkem poustevny, dělal ty své čtyři kroky od jedné zdi ke druhé a přemýšlel, jak se dnes cítí. Ach, ta rozmanitost! Každý den je tu jiný – dnešek mizerný, zato včerejšek žalostný a předvčerejšek bídný. Co tu dělá? Proč vlastně tlí v téhle kamenné kobce?

Utekl sem před sedmi lety. Tehdy totiž v Benátkách poprvé spatřil starce Romualda, už zkrhlého, o hůl opřeného, s bílým vlajícím vousem. Ten muž měl oči dítěte a Lorenzovi malí sourozenci k němu zvesela přibíhali a tahali ho za hábit, jako by byl jeden z nich. Ale Lorenzův otec, mocný benátský dóže, před poustevníkem pohledem v bázní klopal zrak. Nakonec se vzpamatoval, přestal si mnout zpočené ruce a Romualdovým slovům o pokání se vysmál. Zalykal se chechotem nad všemi těmi pobožnými řečmi, ale do očí se starci stejně nepodíval.

A tehdy se něco stalo. Lorenzo se sám sebe zeptal, zda chce vládnout Benátkám jako otec, anebo se podřídí Boží vládě jako Romuald, zda chce jít cestou sebevědomého knížecího řehotu, anebo cestou radostného smíchu těch, kteří se darovali.

Hledání odpovědi netrvalo dlouho. Otec na trůnu máchal pěstí a proklínal svého syna, ale ten už spěchal do hor. Tam ve Val di Castro, zeleném údolí, skrytém v náruči Apenin, vyhledal Romualda a poprosil, jestli se smí připojit k jeho učedníkům. A snad potom byly i jasné dny, kdy Pán promlouval v tichu, kdy slova žalmů hladila srdce a dlaně byly otlačeny dřinou. Ale kde jsou ty chvíle? Teď se mu i zdi

smějí chrčivým otcovým smíchem, že prodal skutečnost za sen o nebi, a tak promarnil svůj život.

Lorenzo otevřel dveře své cely, vyšel ven a s touhou pohlédl k obzoru – tam daleko za hradbou hor teď možná sourozenci hoduji. I té nejmladší, Amálii, je už sedm a snad se právě rochní ve vlnách. Pak se podíval k Romualdově poustevně jen o pár desítek metrů výš. Půjde tam a všechno mu poví. Poví mu, že tu už nemíni ztrácat čas. Potom se vypraví k domovu. Při té myšlence pookřál a hned se vydal strání vzhůru, aby zaklepal u starcových dveří. Dřív, než se jich stačil dotknout, ozvalo se zevnitř: „Co tu chceš, obludo? Proč jsi přitáhl k mé cele, zplozenče pekel? Vypadni! Ztrať se v tom smradu, z něhož jsi přišel!“

Kdyby byl Lorenzo někým jiným než synem panovačného benátského dóžete, možná by teď svěsil hlavu. Ve skutečnosti však zapomněl na své smutky i na své mnišské vychování a zaplanul hněvem. „Kdo je u tebe

obluda, dědku?“ zařval přes zavřené dveře. „Pojď si to vyříkat ven!“

Věřeje zaskřípaly a z pootevřených dveří vyhlédla tvář, která se hned rozzářila úsměvem: „Ach, Lorenzo, to jsi ty! Pojď dál!“

„Dál? Po tom všem, co jste na mě řval?“

„Ale to nebylo na tebe,“ zasmál se stařec. „To bylo na něj, na toho hada, na odvěkého nepřítele. Chodí mě sem už léta navštěvovat. Šeptá si to svoje: že tu zbytečně hniju, že jsem jen zbabělec, co se bojí žít, že bych ve městě mohl vykonat víc, že se tu budu užírat zoufalstvím, až nakonec zdechnu. Někdy mě těmi řečmi drží vzhůru celou noc. Tak se modlím a někdy ho taky – jako právě teď – odkážu do patřičných mezí. Víš, že na dně srdce čeká Pán, má věčná radost, a že nepřítel mě chce jen vylákat, abych se toulal daleko od své duše. Ale, Lorenzo, co je s tebou?“

„Se mnou? Nic, otče, zavrtěl mnich hlavou.“

„Znám tahle nic taky,“ přikývl stařec. „Ale neboj se. Jen sed' ve své cele jako v ráji. Myšlenku na svět zanech za sebou. Buď pozorný ke svým myšlenkám jako rybář hledící na hladinu. Stále si opakuj žalmy. A pokud se ti pozornost při četbě zatoulá, neustávej, ale vždy znovu ji vračej k dílu. Úplně se zmař a buď jako ptáček, co se krmí jen milostí Boží, kterou mu máma přinese shora. Teď jdi, Lorenzo, jdi.“

A Lorenzo vykročil až k rozcestí před poustevnou, odkud se jedna cesta vinula za obzor a druhá dolů k cele.

*

Svatý Romuald (951–1027) – italský mnich, obnovitel poustevnického života a zakladatel kamaldulského řádu

Ilustrace: Helena Filčíková

Celostátní setkání ANIMÁTORŮ 2019

HANA KAŠPÁRKOVÁ

Motivovat se, najít inspiraci pro svou službu, ale také prohloubit vzájemné vztahy i vztah s Bohem bylo smyslem Celostátního setkání animátorů, na které se v srpnu vydaly tři stovky účastníků ze všech diecézí. Během šesti dní se v Chotěboři dozvěděli, nejen jak překonat některá úskalí práce animátora, ale i to, že je jejich práce pro církev nenahraditelná.

Zorientovat se ve světě médií, zorganizovat efektivně svůj čas, uspořádat a zpropagovat vlastní akce nebo sestavit hudbu k liturgii. Například to už umí účastníci letního Celostátního setkání animátorů, které v srpnu hostila Chotěboř. Kromě zmíněných dovedností tři stovky mladých také mluvily o tom, jak pracovat s Biblií, jak se modlit bez manipulace nebo jak ukazovat svým životem na to, v co věří. Proniknout do témat jim pomohly dvě desítky lektorů a další hosté, kterých se na setkání vystřídala stovka. A mladým nechyběl ani prostor na sport, kulturu. Večerní programy potom nabízely kromě liturgie představení jednotlivých diecézí či každodenní školu modlitby, při níž se mohli mladí seznámit s různými způsoby oslavy Boha.

Téma setkání se neslo v duchu motta „S Janem za Ježíšem“. Učedník Jan účastníky provázel společnými programy a pomáhal jim proniknout do tajů života s Kristem. Animátoři se však mohli takřka na každém kroku setkat také s papežem Františkem; slova jeho exhortace Christus Vivit je povzbuzovala v práci a utvrzovala, že se bez ní církev neobejde.

Událost připravili členové Sekce pro mládež při České biskupské konferenci, ředitelé diecézních center a více než stovka dobrovolníků.

Foto: Vojtěch Hlávka - Člověk a víra

Webové stránky události: <https://csa2019.signaly.cz/> Facebook: <https://www.facebook.com/events/284205579170879/> Instagram: [csa_chotebor](https://www.instagram.com/csa_chotebor) Promo video: <https://www.youtube.com/watch?v=n7nldg48Sqw>